

0518 – 18. mai

Selv om havets vann bruser og sjøen går hvit, selv om fjellene skjelver når havet løfter seg. Sela. Likevel skal Guds stad eie fryden ved sine brønner, der Den Høyestes hellige boliger er. Sal 46: 4–5.

Dette er jo en glad og triumferende sang. Et virkelig frimodig hjerte som med sin Gud springer over murene, som svinger seg over alle hindringer, over både fjell og stup. Her finner vi ikke tegn av forsakthet.

Likevel er denne glade salmen skrevet på en tid da «havets vann bruste og sjøen gikk hvit», da «store trengsler» hadde oppstått, slik vi ser av v. 2.

Hva er det som gjør at en i slike tider kan være så frimodig? Legg merke til hvordan denne kongelige sangeren ordlegger seg!

Slik begynner Salmen: «Gud er vår tilflukt og styrke». Og slik slutter den: «Hærskarenes Ære er med oss. Jakobs Gud er vår tilflukt. Sela».

Det er bare om å gjøre at slike sannheter blir sanne og levende for hjertet vårt. At våre øyne åpnes. At det blir en liten åpning i det tykke mørket som skjuler Guds herlighet for øyet vårt. Da vil vi, alle sammen, synges og springe av fryd på samme måte som David.

Da Elisas tjener så hæren med hester og vogner som hadde leiret seg rundt byen, ropte han: «Å, min herre! Hva skal vi gjøre?». Men Elisa sa: «Frykt ikke, for de som er med oss, er flere enn de som er med dem».

Men den skjelvende tjeneren var ennå ikke beroliget. Hva gjorde Elisa da? Han sa: «Herre, jeg ber deg, åpne øynene hans så han kan se». Da åpnet Herren tjenerens øyne, og han fikk se at fjellet var fullt av hester og vogner av ild omkring Elisa. Og nå var ikke tjeneren redd lenger. Her ser du alt vi behøver: Herre, åpne øynene våre, så vi kan se!

Her må vi da forstå at denne Guds stad, den sanne, levende kirken, ikke må oppfattes som noe ytre kirkesamfunn som kan inkludere et helt lands innbyggere, selv om alle er døpt til Kristus. Nei, her tales det om «de helliges samfunn», som består av alle levende Kristi lemmer innenfor alle kirker og forsamlinger som har Guds ord. Guds ord er den ene nødvendige sæd til Guds rike, og er derfor spredd ut over hele verden.

Se hvordan disse levende lemmene i Kristus er spredd rundt omkring, her og der! Dette er bruden og Lammets hustru, som en liten stund lever her i et fremmed og fiendtlig land, fjernt fra sitt rette hjem, sin brudgoms slott. Dette er Kristi legeme, som ennå skal lide mye på jorden, og venter på sin forløsning. Dette er Herrens menighet, den gode hyrdens hjord som beiter på hans saftige beitemarker. Dette er det «hellige templet av levende steiner, bygget opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, der Jesus Kristus selv er hoved-hjørnesteinen».

Dette er de helliges medborgere og Guds husfolk. Blant disse lever og regjerer Herren som en Far i sitt hus.

Dette er Herrens hage som han selv har plantet, hvor han fryder seg mellom rosene. Det er, kort sagt, «den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene».

Det er om denne Guds stad David synger så frimodig og full av fryd: «Selv om havets vann bruser og sjøen går hvit, selv om fjellene skjelver når havet løfter seg. Sela. Likevel skal Guds stad eie fryden ved sine brønner, der Den Høyestes hellige boliger er».

Men finnes det da også noe blant oss som svarer til dette herlige budskapet vi har her foran oss? Eller kanskje det bare er tomme ord? Og hva er det da vi har som det karakteristiske kjennetegnet på Guds folk, på dem som Herren selv kjenner som sine?

Dette spørsmålet vil alltid være det helt avgjørende for ærlige sjeler. Og på dette svarer vi: Til dette levende Kristi legeme hører hver éneste en som i større eller mindre syndserkjennelse har søkt frelse. Og så omsider har funnet sin eneste trøst, sitt liv og sin salighet i Frelseren, – utelukkende i Frelseren. Slik at han, bare han er den som hjertets lengt er rettet mot, bare i ham hjertet har funnet sin fred. Og det er hjertets største sorg når han savnes, og største glede når han er nær.

Ja, dette er brudens kjennetegn. Og i dette hjerteforholdet er alle kristne like: At Kristus er uunnværlig. Først og fremst som forsoner og rettferdighet. Så også til helliggjørelse og forløsning.

Er det ikke underlig å tenke på at i alle land og til alle tider, i alle folk, slekter og tungemål der en finner kristne, uansett alle de ulike folk, lynner og skikker, – er de i dette hjerteforholdet likevel like? De kan være svært så forskjellige på andre områder, i nådegaver og kall, og i enkelte, spesielle oppfatninger. Men på étt område er de alle like: Kristus, Kristus er deres liv og deres lovsang.

Her ser du hvem disse er som virkelig er Guds folk, og som i vår tekst skildres som Guds stad.

I sannhet en underlig stad! Liten og uanselig, og likevel så stor og herlig. Stor i sitt omfang, over hele verden, strekker seg fra pol til pol. Og overmåte herlig, ut fra sitt indre liv og det mål den har i vente.

Én gang skal vi så også få se dem samlet, alle disse som er spredt rundt om i landene. Da skal bruden stå fram i hennes fulle glans og pryd.